

Sophia Klink

Země nikoho

Z němčiny přeložila Marie Voslářová

Tam vzadu vede hranice. Je narýsovaná vodorovně ve vzduchu. Rána, která nekrvácí, přesto se hojí jen pomalu. Čápi se tu zarazí, krátce se ve vzduchu otřepou a pokračují přes ni dál. Dokonce i kočky se tu na své cestě zastavují, rozhlížejí se a kladou tlapy jednu za druhou, jako by musely projít po úzkém hřebínku.

Matka a babička jí o tomhle místě hodně vyprávěly. I kočičí matka vyprávěla svým dětem o tomto místě, kde žije obzvlášť hodně myší, ale je třeba mít se na pozoru. Neříkala před čím. Možná si kočky pamatují tak, jako si pamatují srny. Srny se hranici vyhýbaly, jako by tu pořád ještě trčel ostnatý drát, jako by podél cest dál hlídkovali bloodhoundi a chlapi s nabitými zbraněmi. V uších jim dosud znějí výstřely. Pro srnu se varovný výstřel neliší od opravdového, až na to, že se neumře.

Umřelo tu hodně lidí. Umřelo tu hodně zvířat. Bylo to vidět na hlemýždích ulitách, na kamení, na travách, které tu rostly vyšší a ježatější, protože se o ně nikdo nestaral. Připadalo jí, že cítí strach ve stéblech, ostražitost stromů. Dřevo patřilo červům a tráva hlemýžďům. Na hranici byl pořád večer. Na hranici nikdy nepršelo. Jen ta rána pořád prosakovala.

Jako dítě sem chodívala často, s matkou a babičkou, aby tu vyprávěly příběhy a obhlížely okraje rány. Chodily po cestě ve třech, matka první, babička většinou kus za ní, a ona jako dítě vždycky odbíhala do luk. Matka kladla nohy jednu za druhou, jako by na cestě leželo něco ostrého. Babička dělala drobné krůčky a zatínala pěsti, ale ve střehu se rozhlížela, jako kočka. Nosily si s sebou plechovku na botanické vzorky, protože matka chtěla hranici důkladně zkoumat, pohraniční živočichy a pomezní rostliny. Počítaly hlemýžďe na cestě, kterým se vyhnuly, i ty, které omylem rozšláply. Nešlapat na ně nešlo.

Chodily se jen projít. Ona ale věděla, že nakonec jde o nalezení štěrbin ve vzduchu, kterou přicházejí zvířata, kterou se do obou směrů rozlévá země nikoho. Jak jinak si vysvětlit, že se hlemýždi množí tolik, až se nedá vyhnout jejich rozšlapávání. Dokonce i ještěrky tu vytvořily nové druhy, protože už po mnoho generací žily ve své vlastní zemi, protože se populace nemísily. Matka hovořila o ekosystémech, o efektu hrdla lahve, ona jako malá spousta z těch pojmů pořádně nechápala. Chápala ale, že musí existovat nějaká vnitřní hranice.

Ta štěrbina musela být ve výšce očí, nebo možná ve výšce kolen, téměř neviditelný záhyb ve vzduchu. Z tohoto záhybu vylézají hlemýždi a vyskakují srny, které pak zaraženě přistávají na kopýtkách. Ona zatím tuto hranici vždycky překročila, aniž si toho všimla, proklouzla z jedné země do druhé. Přitom si byla jistá, že záhyb musí existovat, že by mohla stát patou v jedné a prsty v druhé zemi. Přestože ostrá hranice už byla zrušená, jak říkala její matka, záhyb tu určitě zůstal i tak. Musel někudy vést. Klikatil se mezi ulitami.

Hlemýždi se každou noc přesunovali po hraniční cestě tam a sem, jako by chtěli okraje rány sešít k sobě. Matka, babička nebo ona sama občas nějakého hlemýždě vzaly za ulitu a kousek ho poponesly, až jim připadalo, že jsou naprosto bezpečně ve druhé zemi. Hlemýždě pak vysadily a jiného zase odnesly zpátky. Během let populace promíchávaly, přenášely přes dlouhé úseky ještěrky a hmyz, nosily je tam a sem. Šev křížkovým stehem, neviditelně protínající neviditelnou hranici ve vzduchu.